

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

AMOR O INTERÉS?

A n'Antoni Pol.

L'altre dia de pagés—es natural qu'els nostres dies sien així—se va celebrar a un dels pobles de la montanya mallorquina la festa del Arbre.

Aqueixa festa es una de les que'l Govern espanyol va ordenar i fitsar com obligatoria fa una partida d'anys. A Mallorca, no s'ha celebrada més qu'a dues o tres parts, i això una sola vegada.

Per qué serà.

N'hem parlat en diferents ocasions amb uns i altres, i sembla—deim sembla perque noltros creim qu'es tot lo contrari—sembla que entre noltros ja hi ha tant d'amor a l'arbre, que no importa fer aquella festa.

Els fets diuen lo contrari. L'atemptat més gros que mai s'hagi fet en el mon quantre l'arbre, es estat a Mallorca, condescendent en que se fes durant quatre o cinc anys la tala del nostros magnífics oliverars, per no citar més qu'un exemple.

A Mallorca no s'estima l'arbre sino per lo que dona o produeix. Es a dir, que no es amor lo que se li té. Sino que es l'interés el que mos mou a defensar-lo i a cuidar-lo.

Per això precisament seria hora de que tots els qui se preocupen una mica de les questions *desinteressades*, prenguessin pel seu compte desviar aqueix interés purament material i pecuniari dels noltres pagesos, cap a un altre sentiment superior, d'interés espiritual, o sia amor a les plantes, en el més alt sentit.

Els ajuntaments estan obligats a consignar un tant per la festa del arbre. ¿Per qué no se realisa? Per qué fins i tot no se senyala un dia que fos festa per tot, per enaltir a tots els pobles els arbres que tant de bé i tanta riquesa mos donen?

Aqueix prec l'elevam a la Mancomunitat d'Ajuntaments. Aquest organisme podria fer molt de bé a Mallorca. Sobre tot en el terreny educatiu. ¿Per qué no deriva la seva força moral i material en aqueix sentit?

EL SEMBRADOR,

DE TOT EL MON

(Per cable especial)

Anallitsensesoparoff 18-2-922.—Discretos llegidores i benvolents llegidors. Fer l'història d'una cosa o d'un fet important, es una feina folt pesada, o sino que parli *D. Pep de Na Santema* i que nos expliqui quantes de nits ell ha vetlat cercant la vena d'un o altre esdeveniment important succeït en la nostra Illa.

Jo havia pensat de totuna fer-vos l'història de la revolució Russa: però com que les nits m'agraden per dormir i crec que son per això i no per vetlar, i a més aquí a Rússia hi fa un fret que pela, he desistit de mon primer intent, i m'he senyalat una serie d'*interwius* (això vol dir qu'estic entre homos vius; vos ho dic perque com qu'es paraula forastera, pentura no ho haurieu entès: vé del llatí i està formada de les particules *inter* que vol dir entre i *vius* que vol dir lo mateix) això es una serie de visites a homos assabentats dels fets succeïts, perque m'iluminin, i jo heu pugui contar a tots voltros.

El primer que vaig anar a veure fou el batle d'aquest poble (no pos el nom perque te vint lletres i es massa mal de posar) el vaig trobar que prenía un bany de peus (el batle, no el poble eh?) em feu esperar i quant hagué acabada l'*aristocràtica i aromàtica toilette* ès possà a la meva disposició.

—.....? Vaig dirli jò.

—Ja veurà, feia temps que tota la Rússia estava minada d'uns follets que atiaven a tot-hom a fer la revolució i que prometien an'els obrers que pus mai farien res si la guanyaven.

Enganats per aquets consells i duits tots per la gandularia que duim amagada dins el còs encara que no ho sembli, ferem els russos la revolució.

A l'endemà d'haver esclatada, les dones duites també p'el fanatisme, no volgueren fes rés. Se rebetlaren a fer el menjar, a fer els llits, i en una paraula, a fer totes les feines del seu estament.

Se posaren les faldetes noves i cap a passetjar s'ha dit.

Vengué l'hora del dinar i allavors començaren els desengans: tot era crúu, ningú els hi havia fet rés i no tengueren més remei que posar-se a fer foc i el dinar, lés que varen voler menjar.

Una de les primeras ordres que dictà el novell i flamant govern, fou una disposició,

ordenant a totes les màquines i an els camps que produissen per sí sols; però's coneix que les màquines i els camps res entenien de disposicions, i mos trobarem que ni tan sols sabien lletgir ni escriure. Grossa falta comesa pel govern dels Zars. No pensar a posar escoles per les màquines i els camps! cregui, això no te perdó!

Al cap de poc temps no hi hagué més remei que tornar a fer feina tot hom. Els nostros objectius de vagar eternament, eren, son i seràn irrealisables.

Els russos ja no som russos, molt més russos son a altres bandes qu'els russos d'avui:

Tot això hem digué mon interlocutor: no'n lleu ni hi afegesc rés.

V. DE CAMPFLORIT.

AMOR A LA LLENGUA DE MOS AVIS

Som un pobre glosador de Mallorca enamorat; com més augment en edat, més per ella tenc amor.

Gran temps dins Ciutat vaig viure i també'l Rey vaig servir, i sé bastant de lletgir i una miqueta d'escriure.

Però encara que no en và dins s'escòla es temps passava, i record lo qu'estudiava i sé un poc es castellà,

Sempre, si es meu cap governa en mallorquí glosaré, que qui bona llengo tè mal fa si'n cerca d'esterna.

En mallorquí me parlaren quant comensava a parlar, i més envant a resar en mallorquí m'ensenyaren.

Asseguda prop de mí mentres es bres engronsava, cansons ma mare cantava i eren també en mallorquí.

I quant sa mèua padrina dins els meus brassos moria, sa llengo en que es despedia, era llengo mallorquina.

Mès tart s'amor vaig conèixer i sa dona qu'estimava, en mallorquí m'esplicava s'amor que li vaig merèixer.

El qui no ama la llengua que parla, no

s'ama a sí mateix. La llengua fa l'home.

SÈNECA

I quant llevors vaig lligar
sa mèua sort amb sa seua,
esser per a sempre mèua,
en mallorquí va jurar.

També ensenyats per sa mare,
tant prest com parlar pogueren,
els meus infants aprengueren
en mallorquí es nòm de pare.

Lara també en mallorquí,
es meu net, angel de Déu!
quant li dig: «Qui som, fill meu?»

me respon: —Es meu padrí.»

D'aquests sers tan estimats
els qu'ara a la Gloria son,
tornen per mi en aquest món
amb aquests records sagrats:

I amb ells pensant un tresor
d'amor dins mon pit encenc,
a sa llengo en que los tenc
escrits a dins es meu cor.

Llengo qu'els meus veis parlaren,
i jo sempre vui parlar,
pura't desig conservar
així com ells te deixaren.

Jo admir sa tèua bellesa,
sa dulsura, s'energia,
amb qu'espesses alegria,
odi, amor, rabia, tristesa.

T'admiri, perqu'en tu una mina
d'hermosos termes tenim;
i sobre tot, jo t'estim,
sols per esser mallorquina.

Llassada fòrta i estreta,
que rompre-se no consent,
ferma'n so meu pensament
sa llengo de la Roqueta.

I si amb ella vas unida
just es que t'estim així,
perque Mallorca es per mi
el Cèl en aquesta vida.

Es sa Patria que jò ador,
es mare estimada meua,
i esser tu sa llengo seua
basta perque't tenga amor,

Puis pot dir empagait
qu'en poc tè sa seua terra,
qui sa llengo propia enterra
dins sa tomba de l'oblit.

† MANUELA DE LOS HERREROS
viuda de Bonet

¿Cuál es el fin de las escuelas? Instruir
a la juventud que a ellas concurre, robustecer su entendimiento, enriquecer su memoria, inculcar a los discípulos la mayor cantidad de conocimientos posibles. Ahora bien; si esto se logra con la lengua que es familiar a los discípulos ¿porqué se ha de emplear otra? ¿porqué se ha de sacri-

ficar el fin a los medios? ¿Acaso los misioneros que desean cultivar la inteligencia de los pueblos que evangelizan, se entretienen en enseñarles la lengua que ellos hablan? Ni por pienso; lo que hacen es aprender la de los pueblos que civilizan, y ella es la que emplean para catequizar a los neófitos; instruirlos y educarlos.

MANE Y FLAQUER.

SILUETES

En Nofre mon amic

La primera vegada que'l vaig veure, jo encara era atlot pucer. Va venir a la vila acompanyant una colla de titereros i fent l'amor a una noia de la colla.

Encara me par veure-los: *ella* magreta, desinvolta i malencònica, vestida de colorins; *ell* de bones troçades, vestit de moda, amb aire galant i un si-fa no-fa una mica protector. La seguia per tot arreu, com l'ombra, amoixant-la amb la vista i amb desmaís de pipelles dolsos i romàntics, qui feien posar els ulls en blanc a les fadrines de la vila. I quant ella *treballava* en una volada de trapeci, en Nofre mon amic s'entusiasmava a rompre, i aplaudia amb fervors d'enamorat. A les hores jo li menava una enveja rabiosa, tot meravellat de la seva gracia escaient i de sa finura galant.

Després, quant me vaig establir a Ciutat com a persona, ens ferem més coneixents.

Seduït jo per caires nous que descobria en ell, comencí a fer-li la torniola, i ell adesiara me protegia i m'aconsellava, i me permetia esser son amic. Jo n'hi fas corals mercès! M'enlluernava el seu aire tarambana, aficadis, filosòfic, excèntric i belitre; si bé he de confessar que li trobava a mancar una mica d'aquell posat senyorívol qui tant m'havia impressionat anys enrera, i el trobava vulgar de tipo. Però aixó no suposava una malla ran del ric tresor que constituïen ses bones qualitats.

A les hores ell ja era casat; però d'aixó val més no parlar-ne. Va esser un mal punt!

Ara, desplega totes les seves reserves de filosofia casolana i d'art de passatemp, lluitant bravament amb el reuma i amb l'edat, qui per molt que espolsi, ja'l tomba cap a la cinquantena. Però, parlant en plata, es de veure la manera admirable com s'en defensa.

De què fa, en Nofre mon amic? De què viu? Vetaqui unes preguntes que no les vos sé esbrinar. El trobau per tot arreu, que si no fos ell, dirieu que per tot fa nosa. A les redaccions de periòdics; an els teatros i cines; a les festes de cultura, de toros o de carrer; an els despatxos de comerciants i gent de carrera; a les societats polítiques i de recreació; an els passeigs: per tot el coneixen com a de casa, i un s'admira si no topa amb ell a cada passa, sempre vestit de moda, sempre amatent i saludant amb aire

naturalíssim de protecció benvolent. Té una gracia tan aguda per saludar els capellans i les criades! An aquells les diu: *Adios, padrel* amb entonació de misericordia; i a les criades les dona calificatius adequats: *rossa, bresca de mel, poncella, vida, sal-fina, roseta, etc.*, amb aires d'ensensament hipòcrita.

Com se passa la vida? Tampoc ho sé. Assetsuaxi el veureu tan atrafegat i tan de pressa, que sembla li ha d'escapar la formació d'un Ministeri nou; assetsuaxi el trobau tan balder i vagant com un anunci de cantó, qui par estar en el mon just per reclam de ganduleria; i assetsuaxi fa de sogneu a tota persona qui li pegui un siulet o li fassi un esclafit de dits, com an els cans, o que senzillament no li diga *arruix!*, ja que es aficadis i a tot-hom fa moixonies, lo meteix a una mundana que a un frare de fama, a un aristòcrata que a un quantrebandista, a un polític que a un artista.

Però a on en Nofre mon amic xala i desplega tots els seus enginys, es en els dinars d'obsequi a sia qui sia i per lo que sia. Llavors treu a rotlo tot el seu art de passatemp: música, oratoria, mímica, literatura... i altres herbes. No es que ell deixi les manades p'el rostoll. No! sempre li he sentit dir que en aqueixa classe de bucòliques, per molt que haja hagut de pagar, mai li han robat *un centim*; per que lo que es a *bona lletra*, en vol amb qui alena. Però després, tot el gaudeamus li revé en bona humor, com a les dides les revé en llet, i no té més remei que afluir l'aixeta de l'alegria; si no, li faria mal. Tot el seu cos se nimba d'una serietat sospitosa, i fa de graciós a l'última moda, recita poesies amb mímica del sigle passat, escarneix els discursos d'alts personatges canta de tenor amb aires de romanticisme.

I que vos ne diré de quant se pot aficar a alguna de les escasses reunions o sarasus de la nostra pobre vida provinciana? En Nofre mon amic s'hi extasia de pler, qui li traspua per tot el cos. Se fon d'amabilitats com un sucre esponjat; se desteixina de galanteries amb les dames i senyoretetes; s'embriaga de herbes; esclata d'enginy i de gracies, fins i tot amb perill de destrempar-se.

A mi, just qualche vegada, en els moments de plena ventura i d'esplais efusiús, me revela miquetes dels suprems delits d'aqueixs dinars i sarasus; i jo l'escolt badant uns ulls com a salers, tot ple d'enveja rabiosa.

L'altre dia me va escometre d'una manera desusada i solemne. Anava afeitat de fresc, ben pentinat, tot perfumat, i vestit a l'última fantasia: capell blanquinós amb trenc al mig i dos cops a cada banda, corbata de punt, abric color de cendra amb cinturó i civella, guants rossos de pell, i polaines o botins grisos. Me produí una fortíssima emoció, com la que deu sentir l'enamorat al trobar-se impensadament prop de l'amada.

I amb gracia exquisida i de la manera més delicada, en Nofre mon amic, me va fer el favor de manllevar-me dos duros, «per un compromís». Tenia l'esguart tot tórbol, i sos llavis tremolosos se plegaven en rictus dolorós. Era «un compromís de bona llei, una exigència social de pura lletimidat»; i el

pobre, prè de gran turbació, tengué la flaqueza de voler-se justificar.

Amb una franquesa quasi heròica, arregussà davant mi el vel de la seva vida; i me mostrà tota la miseria social d'un ens juguetat de totes les fatalitats i de totes les ironies, desconegut de si mateix, condemnat a l'amargura continua de l'histrionisme i del desfrès. Pobre Nofre mon amic! Sa vida s'era desplegada sens altra finalitat conscient que amagar-se de si mateix i dels altres dins l'equilibri sempre arriscat de la ficció i de l'engàn. Jo en vaig romandre astorat, i ell n'estava penedit.

El vaig compadir de veres. Tota la meua admiració vers ell, se convertí en llàstima afectuosa; i li vaig oferir de bell nou la meua amistat sense reserves.

Tot commogut me donà una abraçada, forta, estreta, sense dir una paraula. Els ulls li espiretjaven.

I sols de llavors ençà, l'anomèn amb tota veritat en *Nofre mon amic*.

JEPUS.

SEPARATISTAS!!

El catalán ama ante todas las cosas de la tierra, a su lengua, no por otra cosa, sino por la razón potísima de que es la suya, y cuanto se ha hecho una y otra vez combatiendo este noble sentimiento, esta santa inclinación, ha tenido todos los caracteres del agravio, de la injusticia y del atropello.

Pensad por un momento lo que es para nosotros la lengua en que rezamos el Padrenuestro y en que leemos el Quijote, la lengua en que hemos oído a nuestra madre y en que hemos escrito la primera carta de amor, y pensad después que sí, por accidentes de la política, un día perdiéramos la plenitud de nuestra personalidad nacional, todo, todo lo podríamos soportar con más paciencia y con más calma, que vernos vituperados porque empleáramos esa lengua que es parte de nuestra sustancia, órgano de nuestra alma.

OSORIO Y GALLARDO.

D'ACTUALIDAD

INGLIS PITINGLIS

Els aimants de les coses de la mar están d'enhonabona amb la venguda de l'esquadra anglesa de l'Atlàntic.

Bè podrán disfrutar contemplant la gran munió de barcos que ocupen nostra hermosa badia i admirar sa gran varietat: acorassats, submarins, torpeders i el moderníssim de posít d'avió, que per cert ha cridat ferm l'atenció del public, principalment el dia de l'arribada de l'esquadra, i molts eren els comentaris sobre dit vaixell. Vos contaré lo que vaig sentir:

Era dijous passat, el dia de l'arribada, al cap-vespre i em pasetjava per demunt la Riba: molta era la gent que hi he havia contemplant la esquadra anglesa. Vaig veure un estol d'homos que discutien molt, m'hi acost i discutien sobre lo que poria esser aquella especie de fantasma marina, el de posít d'avió; un, grosset, baixet, que parexia comerciant, deia qu'era un de posít d'oli per mantenir tota l'esquadra, un *pollo-bien* li contestà—¡Anau errat. Així com hi-ha tanques terrestres, això no es més qu'un tanque marítim. Compreneu?—Tot hom s'equivocava i no vos cregueu que jo sabés lo qu'era, no heu vaig sebre fins al vespre, quant vaig lletgir «La Última Hora».

En alguns cafès han posat anuncis en ingles, segurament per cridar l'atenció dels marinos i a veure si beuen molta cervesa, que la questió son ganancies i convè aprofitar l'ocasió.

Tornarem a veure partits de football interesants. Tornarem a sentir pudor de tabac angles, i veurem si serà, com quant va venir el darrer acorassat, que segons noticies els marinos s'en dugueren tots els duros sevillans que veien per la nostra hospitalaria ciutat.

RUPIT

Ciutat de Mallorca-20-Febrer-

Donzelleta, escolta

(A n'...)

Perqu'es que la luentor d'una vera esperança de mos ulls s'es eclipsat?... Perqu'es que mir amb recança lo qu'està a mon costat?... Dius que par qu'un'enyorança endolí tot lo meu cor?...

Escolta un poc, madoneta: tu has vists els ametlers rublerts tots ells de floretes, blanques, que com pebeters embaumen tot lo qu'els volta amb perfum tot exquisit?... Si la mà has allargada, les ha tocat lo teu dit, les flors se son esfullades... juguetetjant-hi el vent, lluny se les ha emportades fent mofa de ton sentiment.

Jo he vist una flor bella molt mes que la d'ametler: era sols una poncella i parexia un roser. Cullir-la jo voldria, mes tem que mos dits ingrats al tocar-la la mustiin... o que siguin rebutjats.

Be voldria escometre a la qu'hem te captivat, a la gràcil donzelleta tot virtut i tot bondat. Mes jo tem una resposta que me dugui amargor; tem qu'el sol vagi a la porta ans no'm deixi la foscó

I sabs tu nineta hermosa, qui es la que té mon cor?...

Sa cabellera es rossa i sos ulls son tot blavor sa parla es bell plaenta... Quant jo la sent conversar un'onada ben roenta a mes galtes sol pujar.

I qui es, no endevines?

Prou que t'ho estan diguent amb llur esguart mes pupiles, amb mirada complacent.

Oh, ma bella, dolça aimia!

Si'm diguessis sols un pic:

«deixa ja la melangia

qu'emboicalla lo teu pit».

Creu qu'en mos ulls brillaria

la flama del bell desig

del desig que se complia

fent acabar mon neguit.

V. DE CAMPFLORIT.

Febrer 1920.

"PRIMAVERA"

Quant veig cada any que brotonen las branques dels ametlers, que dins el pla se confonen i tanta bellesa donen an els nostros sementers.

Sempre contempl admirada quant jo veig, i no hu creureu, tanta floreta escampada que pareix una nevada que s'estèn per tot arreu.

I pens també que en la vida una altra plantada hi ha que n'es de Deu escullida i pot treure gran florida si la saben cultivá.

Perque quant la primavera tantes floretes fa obrir, perque no du riallera dins els cors una quimera que també puga florir?

I esclatás nova brostada de flors de cel vertader, fixa en el cel la mirada, i una cullita granada dins el mon podriem fer.

ROSA DE TOT L'ANY

Janer de 1920.

No hi ha major sacrilegi ni cosa més inútil que pretendre engrillonar lo que Den ha fet espiritual i lliure; el verb humana, resplandor feble i mig esborrat, però resplandor al fi, de la paraula divina.

MENÉNDEZ I PELAYO.

Esquits i espíres

Feim avinent als amics que es queixen per si discutim o sostenim polèmiques, que el nostre intent no es discutir ni molestar a ningú, sino solament defensar la nostra estimada llengua.

Som inemics de discussions, com ja deiem una altra vegada, perque els sentiments no entren dins el camp de la discussió; i ademés perque si un aforisme diu que *de la discussió brota la luz*, això era en temps primer, perque lo que es en els temps moderns, persona experimentada diu que d'una discussió en surten garrotades (*trancazos*, eh?)

A idò? Y això no fa per noltros ignorants, sino per gent més *sàbia*.

Si mai pensam introduir alguna reforma en el nostre estimat setmanari, la primera serà canviar la capsalera. Allà on diu: *Setmanari popular mallorquí* hi afegirem la paraula *separatista*. Axis, en lletra cursiva per cridar més l'atenció de la gent que viu cinquanta anys enrera i que encara no se son adonats de lo estantís i ridícul de certes frases.

L'altre dia copiarem, traduïdes del Dant, aquestes meteixes paraules que avui repetim. Sino que algú bastant més ignorant que noltros, va creure eren insults sortits del nostre caparrot.

«Vergonya eterna a aquells qui despreciant la seva llengua alaben la dels altres».

Amb motiu de la venguda de la escuadra, el «Foment del turisme», si no mos equivoquem, va demanar al batle de Ciutat un poc més de netedat en les nostres places i carrers.

Un senyor, tot admirat de lletgir això en el diari, va esclamar:

—I ara; però si per tot està *massa-net!*

Esta es la chipen (1) *del caso*. Modelo de literatura castellana que ben aviat veurem a alguns d'aquets *trozos escogidos* que solen fer lletgir a les escoles per aprende la *lengua oficial*.

Mai se té raó contra la llengua.

MARIÁN AGUILÓ

(1). *Chipen* segons el diccionari enciclopèdic «Espanes» vol dir *vida, verdat, realitat*.

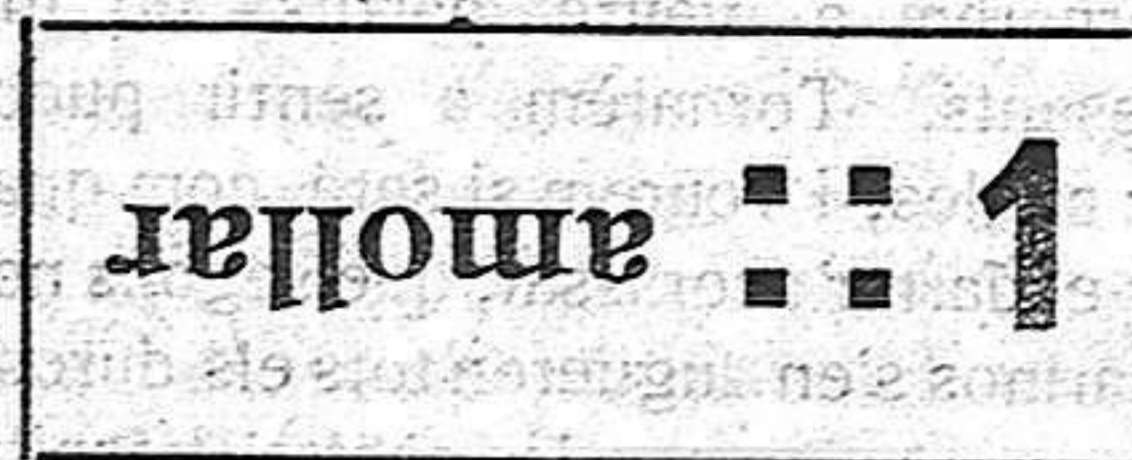
CORRESPONDENCIA

FIG.—Tenim una caricatura vostra. Una estatu ecuestre de dos senyors molt coneguts a Palma. No la publicarem perque creim es donar-los ja massa importancia an aquests subjectes. I no vos donarem cap explicació perque quedà guardada amb altres papers que mos havien passats per alt. Perdonau.

Patitas.—Vos agraim el vostro consell de publicar un numero extraordinari dedicat a la nostra llengua. Creim que basta lo que publicam avui. Al cap i a la fi, l'ofensa mirau d'on vé... *i manos finas no ofenden*.

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

PORQUERET DE LA PELLIÇA,

XARADA COMPRIMIDA

1 1 2	2, 3 i 4
En el camp	Dins les estables
3 i 4	1, 2, 3, 4,
entre parents	Un sant
	ID. ID.

AMBIDEXTRE

1 2 3 4.—Tots n'hem tengut
4 3 2 1.—Temps de verb.
PERE VENTAFOC.

FUITA DE CONSONANTS

.é. .ue .o e. i. a .a .a.e.
.e. i. a .u .e. a .i.a
i .u .o .e. i. e. .a.
.o. .a .a.e a .i. .e. i. a.
EN RUBIO.

ENDEVINAIES

1.ª Que es lo que se deixa cremar per guardar un secret?

2.ª Quin es el mes, en que, les done parlen manco?
3.ª Perque fa més fret en s'ivern que en s'estiu?

FABIOL.

4.ª Ningú mon venir preveu, el meu neixer es mon morir, i mai sense renou vé aquell que me vol seguir

RAT PENAT.

XARADA

El meu *dos* es animal tan lleial que no'l daria per res ni tampoc a *prima-tres*. Si lo meu *tot* vols trobar cerca'l vorera del mar.

ID. ID.

Fins dijous qui ve, si Deu ho vol.

Solucions del numero passat:

Al Sincategorema: Sabater.

Endevinaires: Pere Ventafoc, Els tres germans, Xim-Xim.

El meu CONCURS

Solucions. Al geroglific: El mon roda en torn del sol.

A la fuita de consonants: Trenca-closqué. Endevinaires: Porqueret de la Pelliça, Un qui ara s'hi posa, Traginés, En Rubio, Pere Ventafoc, Botifarra, En Toni Gros, Piculín, Dos amics, Els tres germans, Xim-Xim, Llagu, Fulla, Milo, Fabiol, Polo; Tres bois Cap Reull.

Si a darrera hora se reb alguna altra solució, l'enclourem an el sorteig que, si Deu ho vol, se farà dilluns qui vé a la nostra redacció i a les 6 i mitja en punt.

L'entrada serà lliure per tots els ignorants.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Milo, Llagu... i los seus.—Rebut tot lo vostro. Estic molt content. No'm dirieu de quin de voltros es, un paper, que vaig rebre junt ab lo vostro, ple de *xaradas*, *geroglifics*, i fuites de *vocals*?

En Rubio.—Tot ho he rebut; espera el torn. Feis-ho sempre aixís que aposta hi ha els pseudonims. Gracies.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de S. Piza

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JAUME
QUINT, 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Brosca, 2
Dibuixos, pintura i brodat a la mateixa casa.

Perfumeria ROYAL
Colón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els més selectes del país i estrangers.
—Paraigues, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon preu.

Argenteria REY
la més anomenada de Ciutat
Colón, 23
Or, argent i plati
Orfebreria religiosa; Joies artístiques; objectes de servici de taula i tocador.

Noviis: Abans de parlar casa, per tot lo que s'es mester de taula, cuina i servei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON. 33
Casa ben proveïda de tot i a preus que vos satisfaran.—Anau-hi, que no vos ne penedireu.